

Цикл народонаселення веде історію людини від евгеничної фази до дизгенної фази та колапсу

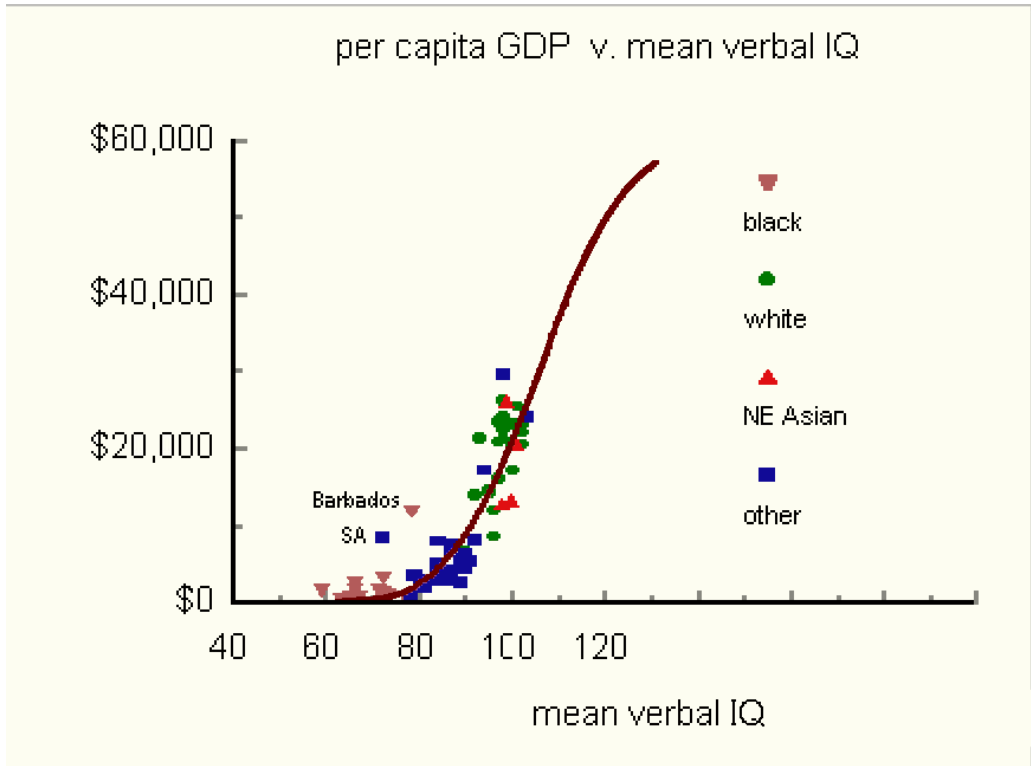
Фолкмар Вайс

Німецький центральний офіс генеалогії, м. Лейпциг

Переклад © Олександр Власенко

Зміст

Цикл конституцій.....	3
Підйом та падіння цивілізацій.....	5
Циклічне зниження, а не сподівання на рівновагу.....	7
Як швидко справи йдуть вниз?.....	10
Глобальне погіршення людського капіталу.....	12
Цикл не може бути зупинений, тому що наше розуміння його курсу відбувається занадто пізно.....	17
Перспективи після поворотного пункту.....	22
Endnotes.....	25

З цього есе було вищого монографію: Фолкмар Вайс: [Die Intelligenz und ihre Feinde: Aufstieg und Niedergang der Industriegesellschaft. Graz 2012, 544 Seiten](#)

Це есе було опубліковане під заголовком “Цикл народонаселення — історії людства — від еугенної до дизгенної фази та можливого краху” в [журналі соціальних, політичних та економічних досліджень 32 \(2007\) 327-358](#). У той час, коли я був дуже хворий, і зворотній зв'язок був неможливий, редакторами було внесено ряд неавторизованих змін, в деяких випадках навіть спотворюючи зміст. Нижче ви можете ознайомитись з повним текстом оригінальної авторизованої версії.

Джерело

У період до початку демографічного переходу, коли рівень народжуваності був позитивно пов'язаний з рівнем доходу, Мальтузіанський тиск давав еволюційну перевагу особам, чії характеристики були позитивно співвіднесені з якістю дитини та, отже, вищим **IQ**, таким чином збільшуючи частоту базових генів в популяції. По мірі збільшення частки осіб з вищою якістю, технологічний прогрес посилювався. Позитивний зв'язок між технологічним прогресом та рівнем освіти посилив процес росту, встановивши етап для промислової революції, що полегшило ендогенний вихід з пастки Мальтузіана. Щільність населення зростала, і разом з цим зростало соціальне та політичне тертя, особливо важливе на вершині соціальної піраміди. Отже, з певного повороту історії, багаті мають менше дітей, ніж бідні. Як тільки економічне середовище покращується, еволюційний тиск слабшає, і на основі розповсюдження егалітарної ідеології та загального виборчого права кількість людей переважає над якістю. В даний час ми вже досягли фази глобального погіршення людського капіталу як необхідної передумови для глобального колапсу, завдяки якому перенаселена Земля знищить особи з середнім рівнем **IQ**, котрі є надто посередніми, щоб зрозуміти свою власну еволюцію та керувати своїм курсом.

Цикл конституцій

Близько 50 років тому в колишній комуністичній Східній Німеччині я запитав мого шкільного вчителя, що станеться після комунізму. Він відповів: “Нічого, тому що комунізм є завершальним етапом людської історії”.

На сьогоднішній день Президент Сполучених Штатів (мається на увазі Барак Обама, бо написання цього есе датоване 2007 роком — прим. перекладача) не поодинокий в своїх переконаннях, що демократія є завершальним етапом історії, до якого прямує весь світ. Однак, 2350 років тому Арістотель написав у своїй “Політії”, що демократія є лише однією стадією в історії і її замінить інший етап. З історії грецьких міст-держав він отримав розуміння того, що будь-яка конкретна конституція залежить від розподілу бідності та багатства. “Тому в суспільстві обов'язково повинні бути стільки різних форм, скільки у суспільстві є різних рівнів, що виникають внаслідок переваги деяких над іншими та їх різними ситуаціями”. Але Арістотель також знав: “Перший і головний інструмент політика це кількість людей; тому він повинен знати, скільки їх повинно бути, та якими вони природно повинні бути”. І Myrdal додав у 1938 р. (33): “Жоден інший чинник, навіть мир (чи війна), не є настільки фатальним для долі демократії як фактор населення. Демократія повинна або вирішити цю проблему, або загинути не тільки як політична форма, але і з усім її змістом громадянських ідеалів і людського життя”. Оскільки кількість, щільність і соціальна структура населення (Lopreato і Skippen, 1999) ніколи не є постійними, але завжди змінюються (Sorokin, 1937; Weiss, 1993), конституція держави ніколи не є постійною, але постійно змінюється також від монархії до аристократії, далі до олігархії та демократії, але не лінійно, а зі ступенями назад і вперед. Рано чи пізно цикл конституцій призводить до демократії — згідно з Арістотелем, “з усіх чудових конституцій ... найгірша, але з найгірших, найкраща”. Необхідним чином недоліки демократії (Норре, 2001) повинні складатися з податків, конфіскацій та штрафів, накладених на тих, хто добре працює та тому і добре живе. Таким чином, демократія неминуче вироджується у корумпований уряд плебсу та лохів. “Диктатура пролетаріату”, яка в ім'я демократії (Somit and Peters, 1997) перерозподіляє без будь-яких обмежень від багатих до бідних, від сміливих і старанних до повних лузерів, руйнує економічну могутність суспільства в її підвалинах. З рештою решт, люди будуть вітати автократа як рятівника, і після повної руйнації цикл (розвитку цивілізації) починається знову.

Чи наша історія насправді циклічна (Galtung and Inayatullah, 1997)? І якщо так, то на якому етапі історії ми живемо сьогодні?

Ми всі виросли з розумінням історії як пов'язаної з лінійним прогресом. Ми всі знаємо ряд показників, які показують зміну в одному і тому ж напрямку — будь-якому зростанні або зменшенні — протягом століть. Коли ми дивимося на більш короткі періоди, це може включати коливання та зміну нахилу. Відсоток людей, зайнятих у сільському господарстві, зменшився з майже 100% до 2% у промислово високорозвинених країнах. Відповідно, продуктивність праці зросла у всіх галузях економіки протягом багатьох поколінь. Протягом минулого року тривалість життя різко зросла. Існує чимало подальшої статистики, що показує чітку тенденцію (Inglehart and Wetzel, 2005): Частота розлучень збільшилася протягом декількох десятиліть. Громадський погляд на гомосексуалізм змінюється. У Європі число вірних християн зменшується, і все менше і менше людей відвідують церкву. На відміну від цього, у Франції кількість мусульман зросла з півмільйона біля 1960 року до більш ніж п'яти мільйонів сорок років по тому (Gourévitch, 2000); паралельно такий самий розвиток відбувся в Німеччині та інших країнах. У багатьох школах Берліна, Парижа, Амстердаму та Південної Каліфорнії корінне населення — лише меншість. Люди тримають (заводять) все більше домашніх тварин (а не народжують дітей); відносна частка соціальних витрат у містах Німеччини зростає; народжуваність падає, і так да-

лі. Ніхто не сумнівається, що всі ці тенденції (Noelle-Neumann, 1978) — за винятком зростання продуктивності праці, кажуть оптимісти, — не можуть тривати нескінченно. Якщо це так, це, мабуть, закінчиться раптовою зміною, революцією (Goldstone, 1991) або катаклізмом (Chesnais, 1995; Brander, 1998; Laqueur, 2007).

На відміну від непохитної віри політиків та вчених у русі прогресу, всі великі релігії оголошують своїми варіаціями — кінець світу, апокаліпсис і відродження.

Підйом та падіння цивілізацій

Якщо ми подивимось на історію підйому та занепаду могутніх імперій (Cipolla, 1970), ми отримуємо таке враження, що будь-який підйом супроводжується занепадом, що прогресує за певними правилами (Kennedy, 1987). Найвідоміший приклад — занепад та падіння Римської імперії (Christ, 1970). Причини цього тривалий час турбували критичних мислителів, оскільки вони сподіваються вчитися в історії того, що допоможе зберегти власне суспільство (Galtung, 1996). Але певним чином, глибше розуміння, здається, заблоковано, оскільки історія Спарти та Афін повторюється сама (Buchanan, 1999).

Єдиним винятком може бути Китай. Але навіть у межах Китаю накопичення та розпад потужної центральної держави було повторено кілька разів протягом останніх 3000 років. Традиційна китайська історіографія трактує китайську історію як послідовність династичних циклів. Засновник лінії, що керується мандатом небес, природно, був людиною здатності, сильною мотивований і дієвий. Він ліквідував своїх суперників, об'єднав Китай, створював ефективну владу, стягував помірні податки і забезпечував кордони. Будувались дороги та ремонтувались іригаційні системи. Відновлення миру призводило до збільшення чисельності населення, збільшення виробництва та, відповідно, до більших надходжень. Під пізнішими керманічами бюрократія зростала, як рак, та зростали витрати на уряд. Кожна династія починала стикатися з фінансовими труднощами через близько століття після її заснування. Але, як збільшувались податки, все більше і більше селянських власників втрачали свої ділянки на користь великим землевласникам, котрі починали уникати оподаткування. Таким чином, виникало порочне коло — зростання податків, падіння доходів, занедбаність доріг і дамб-гребель, зниження продуктивності праці. З рештою, під час хаотичних обставин династія зникала з етапу історії, у вирі селянських повстань, військових переворотів та від навали кочівників. Вражена чумою, голодом та війною, кількість населення різко скорочувалася. Після чого Китай потрапляв у тривалий період роз'єднаності та розладу (Chu and Lee, 1994), подібний до того, що відбувалося в Європі після розпаду Римської імперії.

Коли ми дивимось на історію Росії з широкої перспективи, після кількох століть зростання ми бачимо безпомилкові ознаки занепаду — з військовим поразкою у війнах проти Японії в 1905 р. та Центральних держав у 1917 р. У ретроспективному розгляді, період комунізму, схоже, є нічим іншим, як періодом прогресивного розпаду (Collins, 1999), який привів у своїй кульмінації до розпаду Радянського Союзу. Військова перемога 1945 року виявилася епізодом, що суперечить загальній тенденції. Якщо ми будемо використовувати термінологію Арістотеля, то після 1953 року тиранія Сталіна була замінена олігархією Політбюро. Але все це розгорглося на тлі егалітарної ідеології, що є характерним для будь-якої фази остаточного занепаду.

Точно так само в менших громадах виникали зростання та колапси. Найвідомішим прикладом є Острів Різдва (Striening, 2001; Ponting, 2006), одне з найвіддаленіших населених місць на Землі. Чисельність полінезійських поселенців зросла з купки людей до 7000 осіб або навіть більше. Протягом кількох століть люди цього острова знищили свій ліс, довели рослини та тварини до вимирання, і побачили, як їх складне суспільство скотилось по спіралі в хаос і канібалізм. Коли не стало надлишку продовольства, це зламало соціальну ієрархію. Близько 1700 р. кількість населення вже становила тільки одну десятку частину від колишнього числа. У 1722 році, коли перші європейці вийшли на землю острова, вони знайшли суспільство в первісному стані. Ніхто не міг зрозуміти, як це було можливо, щоб ці люди змогли звести величезні кам'яні статуї, якими цей острів відомий. Подібні кризи та цикли населення зафіксовані у ще більших масштабах з інших областей та культур (Russell and Russell, 1999), наприклад, з Maya та Anasazi.

Протягом минулого сторіччя населення планети зросло як ніколи раніше. У 17 столітті, на початку циклу, в якому ми живемо, у світі було 400 мільйонів жителів; коли Карл Маркс написав свій комуністичний маніфест, населення Землі складало близько 1 мільярда людей. Коли я відвідував школу і марно запитував свого викладача, що буде після комунізму, у світі було близько 2 мільярдів жителів. У минулому сторіччі період, впродовж якого населення подвоюється, скоротився, тому зараз у 2007 році ми маємо 6,7 мільярда жителів. Прогнози, які можуть бути правильними на думку автора, складають максимум 9 або 10 мільярдів до 2040 року.

Близько 1970 року “Club of Rome” передбачав, що наш прогрес, якщо не буде суттєвих змін, неминуче призведе до краху. Світ в цілому загрожує стати островом Мега-Різдва (Meadows та ін., 2004). Тим часом існує багато експертних висновків (Wallerstein, 1998; Lee and White, 2001; Kaplan, 2000; Itzkoff 2003a and 2003b; Weiss, 2007), які прогнозують світовий колапс близько 2040 року. Ті, хто вміє бачити далі, ніж щоденні новини, і знають про довгострокові тенденції, вже можуть прочитати напис на стіні. Нинішнє різке зростання цін на енергію та сировину, швидше за все, зовсім не сприяє поступовим змінам. У промислово розвинених країнах, особливо за рахунок високих витрат на енергії та добрива, врожайність у аграрному секторі може неухильно зростати; але в третьому світі пустелі з’їдають савани, а питна вода стає рідкістю. Щорічно жінки повинні йти на більші відстані, щоб назбирати дрова для приготування їжі. Великі райони у бідних країнах повністю виснажені та перенаселені, і, без будь-яких надій на поліпшення, населення опинилось у демографічній пастці (Diamond, 2005).

Циклічне зниження, а не сподівання на рівновагу

“Ключовим для розуміння еволюції націй є різний темп приросту різних категорій населення”, — писав Gini (1930). Проте в промислово розвинених країнах кількість корінних мешканців не збільшується, а зменшується. За скільки поколінь це число зменшиться, ніхто не знає. Для такого розвитку визнані авторитети з демографії не мають теорії, яку могли б запропонувати, незважаючи на те, що вони дуже рано усвідомлювали зниження народжуваності та прогнозували його найближчий курс та наслідки. Десятиліття професори демографії були задоволені “теорією” демографічного переходу, яка передбачала, що стабільне населення буде досягнуто у деякому невідомому майбутньому. І все ж, до здивування професорів, які здавались сліпими до того факту, що рівноваги в природі та суспільстві є рідкісними, а циклічність є загальним явищем, рівень народжуваності ще більше знижується і зараз значно нижчий за рівень природної заміни населення. Але чому рівень народжуваності зменшується таким чином? Академічні демографи можуть надати сотні аргументів і думок, але керовані змінні та причини, схоже, приховані від них. Рішення таємниці можна знайти в роботах деяких молодих економістів (Galor і Moav, 2002), до яких повернеться даний документ.

Це не тільки промислово розвинені країни Європи та Азії, але також біле населення Північної Америки, Австралії та Південної Африки, які протягом десятиліть не досягли магічного числа у 2,0 народжених нащадків на жінку (Buchanan, 2002). Нові індустріальні країни швидко рухаються тим самим шляхом (Eberstadt, 1998). Серед арабських товариств — котрі загалом підтримували високі показники народжуваності — Туніс і Ліван вже впали нижче заміної народжуваності (Wattenberg, 2004). У Індії не тільки великі міста вже більше не досягають рівня народжуваності, щоб підтримувати їх нинішнє населення в довгостроковій перспективі, але такі самі справи і в густонаселеному федеральному штаті Керала, який керується комуністами (Eberstadt, 2001). Багато демографічних прогнозів населення у 20-му столітті виявились показово хибними (Longman, 2004; Steyn, 2006).

Протягом останніх 30 років у Франції (Laulan, 2003) та Німеччини (Weiss, 2000) з'явилося декілька книг, в яких була витребувана політика в області народонаселення з тим, щоб зупинити неминучу загрозу швидкого зменшення корінного (білого) населення. Політиків звинувачували в тому, що вони нічого не чинили, чи робили недостатньо. Таким чином кожна промислова країна матиме власних злочинців. Але подібність ймовірних результатів (Demery, 2003) у настільки відмінних країнах, як Японія, Корея, Німеччина та Італія, свідчить про те, що загальна тенденція повинна мати глибшу та більш загальну причину.

Розглядаючи швидкість, з якою народжуваність падає як у старих, так і в нових промислово розвинених країнах, беручи до уваги розподіл вікових категорій, за якими жінки одружуються та виховують дітей, та аналогічні демографічні показники, конвергенція між подіями у Східній Європі, історично католицькій Південній Європі та протестантській Європі вражає до такого ступеню, що, схоже, має бути головний закон. Але який закон? Якщо всі промислово розвинені країни, і тим часом всі нові індустріальні країни, незважаючи на їх різний історичний досвід, зазнають впливу замісних жіночих моделей, то це має бути набагато глибше, ніж політика кожної країни, яка, як і в стародавній Спарті і в Римі — довела і доводить цілковиту безпорадність (Schade, 1974).

Супроводом циклу населення завжди є прогресивна концентрація жителів у великих містах. “На цьому рівні всі цивілізації вступають на сцену ... жадливої депопуляції. Вся

піраміда культурної людини зникає. Вона руйнується з вершини, спочатку у світових містах, потім у провінційних формах і, нарешті, сама земля, чия краща кров незмінно ллється в міста, лише для того, щоб підтримати їх на деякий час. Нарешті, залишається лише примітивна кров. ... Цей залишок є типом Fellaah (фелахи — бідні арабські селяни)”, — писав Spengler у своїй книзі “Занепад Заходу” (1922; 251). Він типологічно вивчив основні елементи низхідної-спадної спіралі, не довівши статистично свої висновки. Аж з далекого 19-го століття, — тобто, ще також у висхідній фазі Європи — у всіх великих містах гинуло більше чоловіків, ніж у них народжувалося. Великі міста ростуть і завжди квітнуть за рахунок навколишньої сільської місцевості. У тісних умовах будь-якого великого міста культура, економіка та проституція процвітають краще, ніж людське відтворення. Сьогодні в нетрях мешкає один мільярд людей (Davis, 2006).

Чому великі і жорстокі тварини рідкісні? Їхнє місце в харчовому ланцюзі є найбільш екстремальним, і для їх існування потрібна велика кількість дрібних тварин — зайців, оленів та ін., для яких потрібні рослини як корм. У німецькій мові ми говоримо про когось, як про “велику тварину”, якщо він є людиною першого рангу: але його статус також залежить від великої кількості бідних громадян, які працюють на нього або платять податки. Екологічний простір великих тварин обмежений. Вони самі по собі першими розуміють, коли їх простір стає багатолюдним-перенаселеним (Colinvaux, 1980).

Як показало багато досліджень, селянство, що володіло землею в Центральній, Західній та Північній Європі, мало набагато більше дітей на зростаючому етапі з 16 ст. по середину 19 ст., котрі досягли віку шлюбу, ніж діти малих господарів, сільських безземельних і міської бідноти (Weiss, 1990) — у чийх родинах виростили у середньому менше двох дітей (Weiss and Munchow, 1998). Тому що в Європі — на відміну від ситуації в нових районах поселень білої раси за океаном — кількість місць для селян, що тримали землі, була обмежена, цей соціальний шар і верхні шари в містах були в кінцевому підсумку першими, хто почав користуватися контролем за народжуваністю (Clark, 2007).

В останнє десятиліття декілька молодих економістів зрозуміли, що немає розумної теорії пояснення того факту, що після певного історичного розвитку багаті мають менше дітей, ніж бідні. З суто теоретичних міркувань ці економісти дійшли висновку, що, можливо, був поворотний момент у циклі; після якого бідні стали мати більше дітей, ніж багаті (de la Croix and Doerke, 2003). На ранніх стадіях індустріалізації, коли фізичний капітал був головним двигуном економічного зростання, товариства були відзначені стабільною структурою класів. Протягом другої половини XIX століття процес індустріалізації підвищив важливість людського капіталу у виробництві та спонукав капіталістів лобювати надання загальної державної освіти. Таким чином, соціально-економічна трансформація класової структури була викликана у відповідь на зростаючу важливість людського капіталу для підтримки рівня прибутків. Однак бідні батьки на протязі набагато довшого часу мали більше дітей та мало інвестували в освіту (Schneider and Schneider, 1996). Сподіваючись, що вони народили обдаровану дитину, вони зрозуміли, що ціна на освіту та підвищення мобільності полягає у відмові від народження подальших дітей (Galor and Moav, 2006). Нарешті, збільшення розподілу доходів і багатства збільшує різницю у темпах народжуваності між багатими та бідними, що означає, що кількісно зростає частка бідних, що мало переймається освітою. Отже, збільшення нерівності знижує середню освіченість та, отже, економічне зростання. Багато націй зараз якраз входять в цей етап “розвитку”. Для багатої групи багатство стає спадщиною все більш сконцентрованою серед кількох багатих спадкоємців; з іншого боку, бідні маси зростають і стають біднішими.

Як швидко справи йдуть вниз?

У 1865 р. з'явився репортаж англійця Charles Boner, який подорожував через Трансільванію: “Але як же це сталося, що ці німецькі колоністи, всі мислячі люди, вимушені були зменшуватися кількісно, замість того, щоб запліднювати землю своїм родом? ... Притома людина не може витримати думки про те, що його володіння розділюється (примусово згідно прийнятим — валахами — законів). Така людина знаходиться у відчаї; ... оскільки тепер його (отриманий від батьків) спадок не можна буде збільшити, щоб забезпечити достатньо для кожного члена (вже своєї) численної родини ... Є села, де населення залишалося стаціонарним впродовж ста і більше років. В інших місцях, де спочатку кожен мешканець був німець, з небагатьма валахськими халупками за межами німецьких поселень, майже не залишилося ні одного саксонця, а все населення — валахи, і ця зміна сталася на протязі того покоління людей, які тут зараз (1865 рік) живуть. ... Навіть з кав'яри, як би це не було важко, протидія цим змінам робилась енергійно і красномовно (і майже безрезультатно) ... Всюди по всій землі саксонці, які посідали перше місце, зараз поступово потрапляють у вторинну позицію. Кількість валахів зростає так швидко, що постійне зростання їхнього населення посуває саксонське населення, і найближчим часом загрожує повністю контролювати первісних поселенців. ... Кількість їхніх (валахських) представників у парламенті Трансільванії настільки велика, що вони перемагають у вирішенні будь-якого питання значною чисельною (парламентською) більшістю. Вони дуже ініціативно намагаються обіймати державні посади. ... Більшість з цих людей у всіх відносинах непридатні для такої роботи. ... У численних судових справах, в яких вони повинні вирішувати між саксонцями та румунами, саксонці програють. Вони (саксонці) очікували, що поки їх кількість залишатиметься стаціонарною, то їхні кріпосні утриманці будуть робити те ж саме (тобто, не будуть збільшуватися кількісно). Але їх розрахунки виявилися помилковими; кількість валахів швидко зростала, і вони все голосніше та наполегливіше вимагали все нових поступок”.

Сьогодні, через три покоління, це витіснення саксонців закінчено. За невеликим залишком немає більше німців у Трансільванії. Дві світові війни були лише етапами в тривалому розвитку, чиї наслідки письменник подорожі правильно передбачав у 1865 році. Якщо населення зменшується нижче критичного розміру, то після дуже довгого (у часі) занепаду в короткий час відбувається повний крах — у випадку Трансільванії це еміграція залишкового німецького населення, у випадку Косово це масова втеча сербів.

Давайте поглянемо на Південну Африку, де було проведено національний перепис у 1921 році. Директор статистичного бюро Південно-Африканського Союзу, С. W. Cousins, прокоментував ці цифри таким чином: “В той час, коли протягом останніх 30 років не-європейське населення за рахунок природного приросту зросло приблизно на 2 630 000, європейське населення збільшилося ... і його кількість становила лише 500 000.” Тому, на думку Cousins, найближчими 25-50 роками, ймовірно, вирішиться, чи залишаться європейці окремо від кольорових рас як складова частина населення, яка буде пропорційно сильною та сприятиме подальшому розвитку Південної Африки, чи кольорові раси настільки перевищать їх кількісно і мирно замінять їх, так що вони (білі), нарешті, будуть становити лише тонкий верхній шар, котрий в якийсь день можна легко усунути. Cousins опублікував три варіанти можливого складу населення, прогнозовані до 1971 року. Дійсно, у 1971 році фактичне число лежало між цими прогнозами. У 2002 році, приблизно з 44 мільйонів підрахованих законних мешканців, лише 13% були ще білими (згідно з останніми даними — вже тільки 10%). Отже, з 1890 по 2005 рік чисельне співвідношення між чорним та білим населенням змістилося з 50:40 до 90:10 і продовжує змінюватися далі. Зміна влади, передбачена Cousins в 1921 році, відбулася в 1994 році. День, коли почнеться масове втеча білих, ще не настав. Для Кенії цей день вже є історією; колишня

Південна Родезія (сьогодні Зімбабве) так живе в даний час (2007 рік — прим. перекладача). Також у Південній Африці триває процес витоку мізків: кваліфіковані молоді люди емігрують до Європи, Австралії або Канади. Якщо дані IQ, надані Lynn and Vanhanen (середні рівні IQ чорних південноафриканців дорівнюють 66, білих — 94, кольорових (індійці, та інші з Південної Азії — 82), правильні, то з 1890 по 2005 рік середній рівень IQ Південної Африки знизився з 81 до 70 і продовжує знижуватися.

Мальтус стверджував, що населення завжди зростає швидше, ніж зростають кошти на його існування. З цього Дарвін прийшов до висновку, що природний відбір, який усуває непридатність, забезпечує рівновагу між поширенням виду і здатністю вижити. З 1841 року, коли перенаселена Ірландія страждала від жорстокого голоду, внаслідок чого, а також внаслідок еміграції та безшлюбності, населення острова зменшилося вдвічі з восьми мільйонів до чотирьох, — цей випадок-факт, став, мабуть, прикладом краху Мальтузіанства. Але теоретична модель Дарвіна не спрацьовує у випадках німецьких селян Трансільванії, білого населення Південної Африки та верхнього та середнього шару квітучих промислово розвинених країн. Для того, щоб інтерпретувати цю поведінку та прогнозувати її результат, нам потрібно більше розуміння, ніж аналоги Spengler про зростання і кінцевий розпад всіх культур.

У період до початку демографічного переходу, коли рівень народжуваності позитивно пов'язаний з рівнем доходу, мальтузіанський тиск дає еволюційну перевагу особам, чії характеристики позитивно співвідносяться з якістю їх дітей. Ті, хто успішний у економічній конкуренції, ті, хто набувають та зберігають більше майна або розвивають навички, що дозволяють отримувати вищу зарплату, також більш успішні репродуктивно та збільшують своє кількісне представництво в масі населення. Високоякісні особи приносять більше багатства і мають більше ресурсів для більшої кількості дітей з вищою якістю. Оскільки частка осіб з високою (розумовою) якістю зростає, технологічний прогрес посилюється. Позитивний зв'язок між технологічним прогресом та рівнем освіти посилює процес росту, встановлюючи стадію промислової революції, що полегшує ендегенний зліт-втечу від Мальтузіанської пастки.

Інвестиції в людський капітал поступово зростають в до-індустріальну епоху через поступове збільшення у представництві осіб з вищими успадкованими якостями. Демографічний перехід спричинив зворотний розвиток у цих відносинах. У Мальтузіанському режимі існує позитивна кореляція між рівнями доходу та рівнем народжуваності, тоді як в сучасному режимі зростання ця кореляція є негативною (Lam, 1997). Як тільки економічне середовище значно покращується, еволюційний тиск слабшає, і кількість людей переважає над якістю.

Глобальне погіршення людського капіталу

В даний час у всіх промислово розвинених країнах, навіть у нових індустріальних країнах та країнах, що розвиваються, жінки з середньою та вищою освітою мають набагато менше дітей, ніж неосвічені жінки — наприклад, у Китаї — в два рази менше. Для чоловіків, оскільки стали рідше одружуватись, негативний зв'язок між соціальним статусом та кількістю дітей не виявляється так чітко-виразно, але його можна перевірити. Оскільки генотипна цінність **IQ** та освітнього статусу сильно скорельовані, з цих даних випливає світовий дизгенний розвиток — глобальне зниження генотипного **IQ**. Звичайно, бідний не автоматично тупий; щоб бути багатим, часто достатньо мати помірний інтелект, існує лише загальна кореляція між доходом та **IQ**.

Середній клас, до якого належить близько третини населення у промислово розвинених країнах, кількістю своїх дітей визначає, знаходиться суспільство в циклі підйому чи в циклі спаду. Нащадки середнього класу забезпечують найбільший відсоток соціально зростаючих мобільних осіб, а в кожному поколінні — найвищу абсолютну кількість дуже обдарованих, з **IQ** вище 123 (Weiss, 1992). Дуже обдаровані виникають лише в невеликій мірі від одружених самих обдарованих, тому що дуже обдарована частка будь-якого населення завжди дуже мала. Починаючи з фази підйому, з формуванням меритократичного суспільства, з розширенням системи освіти та відбором до освіти, майже всі обдаровані з нижчих класів також звідти (з нижчого класу) відсіюються. Врешті-решт, майже всі жінки з середнім і високим рівнем **IQ** опиняються на відповідних робочих місцях та у професіях, що ускладнює їм — жінкам середнім і високим рівнем **IQ** — народження та виховання великої кількості дітей. Бездітність або малодітність у верхній третині суспільства спричиняє зменшення середнього **IQ**, і цикл переходить у свою стадію падіння, в якій зараз знаходиться у весь світ (Itzkoff, 2003b).

Вже в останній чверті 19 ст. зменшення рівня народжуваності у верхніх шарах призвело до припущення, що це призводить до зменшення середньої обдарованості нації (Blacker, 1952). Але, всупереч усім таким очікуванням, когнітивні тести, які не є природними константами і на яких можуть впливати багато факторів, зростали протягом багатьох десятиліть. З огляду на ефект Флінна, аргумент про те, що дизгенний розвиток був неминучим, здавався трохи дивним (незвичним) (Neisser, 1998). Однак, для генетика (Weiss, 2000) здається очевидним, що — за аналогією з прискоренням людського росту — такий підйом може бути лише підвищенням фенотипічних показників, а не генотипічних. Наприклад, у репрезентативному дослідженні Національного інституту демографії Франції (Gille et al., 1954) було показано, що в будь-якому соціальному шарі середній рівень інтелекту пізніше народжених (в одній родині дітей) нижчий, ніж **IQ** дітей першого та другого народження. У будь-якому соціальному шарі сьома народжена дитина має **IQ**, що на 10 пунктів нижче, ніж **IQ** перших народжених. Це не означає, що в будь-якому шарі суспільства найменш розумні батьки мають більше дітей; але якщо батьки повинні поділяти свою турботу та гроші серед більшої кількості дітей, кожна народжена пізніше дитина отримує менше. З цього ми можемо зробити висновок, що зменшення народжуваності і зменшення кількості дітей (в одній родині) у загальній популяції, можливо, в значній мірі сприяло минулому фенотипічному підвищенню **IQ**, що проявився у вигляді ефекту Флінна.

Отже, вимірювати і довести дизгенну тенденцію **IQ** надзвичайно важко. Незалежно від того, чи піднімається чи падає рівень моря, фіксована точка на лінії для води, позначеної на певний день, залишається фіксованою (крім наслідків землетрусів). Однак **IQ** —

відносна міра, яка завжди калібрується до медіани еталонної популяції, яка є лише в ідеалізований популяції та розподілом тестів, ідентичних середньому арифметичному кривої дзвона. Lynn-Vanhanen (2002) обрали медіан Сполученого Королівства 1979 року як **100** балів за їх “Грінвіч **IQ**”. Але жодна країна не може претендувати на стійкість до будь-яких змін. У 2000 та 2003 роках дослідження PISA (програма оцінки міжнародних студентів) 500 та 100 були вибрані як середнє та стандартне відхилення (Rost, 2005; Rindermann, 2006), в результаті чого в 2003 році, коли результати тестів Туреччини були вперше включені базу тестів, середня “PISA-**IQ**” Німеччини та інших країн зросла без їхнього внеску у такий ефект. Освітні політики в промислово розвинених країнах можуть навіть пишатися зростанням **IQ** у своїх країнах, якщо Бразилія та інші країни третього світу будуть включені до зразка, з якого розраховується загальне значення, і навіть ще більш пишатися, якщо країни будуть оцінюватися-ранжуватися по загальній кількості шкільних дітей у відповідних країнах (Weiss, 2006).

Для мінімізації таких методологічних помилок ми встановили (згідно Rindermann, 2007) кореговане середнє арифметичне показників PISA у Нідерландах (**528**), Новій Зеландії (**525**) та Сполученому Королівстві (**528**) як **IQ 100;15**, що відповідає **527;100**. У 2000-2003 рр. предмети PISA були для дітей віком до 15 років. Шкода, що Lynn and Vanhanen не дають середні роки народження тих, хто тестувався, для своїх наборів даних, однак можна припустити, що предмети в їх колекції тестів орієнтовані на той же вік, що і тести предметів PISA.

У дослідженні “Бідність у дітей у багатих країнах у 2005 році” поріг бідності визначається як відсоток дітей, які живуть у домогосподарствах з доходами, нижчими за 50 відсотків від національного середнього доходу. Відсоток дітей, що живуть у бідності, може бути високим, оскільки багато дітей народжуються у бідних або тому, що люди з високим добробутом мають порівняно менше дітей. Наприклад, у районі колишньої Західної Німеччини більше 40% жінок з високими ступенями залишаються бездітними (Weiss, 2002). “Серія звітів регулярно показує, що існує тісний зв'язок між зростанням у бідності та ймовірністю недостатнього досягнення освіти, поганого здоров'я, підліткової вагітності, зловживання психоактивними речовинами, кримінальної та антисоціальної поведінки, низької заробітної плати, безробіття та довгострокового використання соціальної допомоги. Залежність Такі проблеми пов'язані з низьким рівнем доходів (наприклад, низьким рівнем батьківської освіти або батьківськими навичками), але не обов'язково обумовлені ними” (UNICEF, 2005 р., стор. 6).

Високий відсоток дітей, що знаходяться в бідності, може надати натяк на дизгенні тенденції у відповідній країні; невеликий відсоток міг натякнути на еугенію (Weiss, 2007b). Дійсно, 8 найбагатших країн (Данія, Фінляндія, Норвегія, Швеція, Швейцарія, Чехія, Франція) в “Child Poverty League” (UNICEF, 2005 р., стор. 4) — в яких не більше 7,5% дітей, що проживають у бідності — в середньому не мають зниження **IQ**; Фінляндія, де лише 2,8% дітей живуть у злиднях, навіть має підвищення **IQ** на **6** балів. Але Німеччина (втрата **6** балів, до середнього **IQ 96**), Італія (бідних дітей 16,6%, втрата **IQ 7** балів) та Мексика (бідних дітей 27,7%, втрата **IQ** у **17** балів) демонструє чітко дизгенну тенденцію.

Тепер ми подивимось на цей відсоток бідності у контексті відсотка дітей, які отримали PISA-**IQ** від **88** і нижче. П'ятнадцяти країн, що мають частку дітей з низьким рівнем **IQ** меншим середнього рівня (Данія, Фінляндія, Норвегія, Швеція, Швейцарія, Чехія, Франція, Бельгія, Нідерланди, Австрія, Японія, Австралія, Канада, Ірландія, Нова Зеландія) мають те саме середнє значення **IQ**, яке дає Lynn-Vanhanen. Проте, вісім країн із середнім відсотком “тупих” вищим, ніж середній рівень (Угорщина, Німеччина, Греція, Польща, Іспанія, Італія, США, Мексика; — Люксембург виключений із-за своїх малих розмірів) мають середній показник **IQ** нижчий на **6** пунктів. Таким чином, порівнюючи

три набори зібраних незалежних даних, Lynn-Vanhanen-**IQ**, PISA-**IQ** та показника бідності дітей, у нас є докази еволюційних та дизгенних тенденцій у національному масштабі, що досягають до **6** балів протягом одного покоління. Можливо, ця тенденція буде ще більш помітною, якщо б дані Lynn-Vanhanen-**IQ** були б рівномірно змасштабовані до року народження (тих, хто тестувався) (1960).

Австралія та Канада демонструють підвищення **IQ**, незважаючи на високий відсоток дітей у злиднях. Можливо, дизгенна тенденція попереджена вибірковою імміграцією людей з **IQ** вищим за середній.

Дуже тривожними є зміни **IQ** в країнах Латинської Америки та третього світу: Аргентина має показник Lynn-Vanhanen-**IQ**, що дорівнює **96** (PISA-**IQ** **77**); Бразилія — відповідно **87** (**68**); Чилі — відповідно **93** (**81**); Індонезія — відповідно **89** (**72**); Мексика — відповідно **87** (**70**); Перу — відповідно **90** (**63**); Уругвай — відповідно **96** (**79**).

Зниження тенденції має легке пояснення: у Бразилії, наприклад, ще в 1970 році 2,5% жінок, що живуть у найвищій дохідній групі, мали двох дітей чи менше (Wood and de Carvalho, 1988, 191). Проте в чотирьох найбідніших верствах, що складають 48,5% населення, жінки мали в середньому 7,4 дітей. Відповідно їх частка населення зросла до 58% у 2000 році, тоді як частка групи найвищих доходів скоротилася до 1,4%. На відміну від цього, у 12 національних опитуваннях щодо родючості (населення), проведених приблизно в 1970 році, Фінляндія була єдиною країною, яка мала позитивний зв'язок між доходом чоловіка та освітою і досягла родючості (Jones, 1982).

У World Population Prospects (2006 p.) ми знаходимо таблицю (таблиця I, 2) стор. 7 країн і областей, що складають близько 75% населення світу (середні та очікувані показники, 2005 та 2050). У 2005 році 24 країни склали 74,7 відсотка населення світу. Якщо ми оцінюємо середній **IQ** (взятий з Rindermann, 2007)¹ з цих країн з їх населенням в мільйонах, ми отримуємо середній **IQ 90**. У 1950 році за аналогічним розрахунком ми отримуємо в середньому **94**; однак у 2050 році (з новими країнами — Угандою, Кенією, Танзанією, Суданом та Колумбією в списку — усі з населенням понад 60 мільйонів і середнім значенням **IQ** нижче **80**), ми прогнозуємо середній рівень **IQ** лише **86**. Якщо взяти список по країнах за 2005 рік та поповнити цей список ще 31 країною, досягнувши таким чином до 90 відсотків світового населення, ми виправляємо середній **IQ** у світі до **88**. Але різниця ± 2 , здається, є в межах похибки вимірювання для будь-якого такого середнього значення, оскільки для деяких країн ці значення є лише оцінками. Враховуючи, що будь-який такий світовий середній значною мірою залежить від впливу показників **IQ** у Китаї, варто сумніватися в тому, чи справді середній рівень **IQ** Китаю становить **105**. Такий середній показник може мати місце для прибережних регіонів, але, можливо, не для провінцій в глибинці. З огляду на той факт, що в Німеччині різниця між **IQ** (Ebenrett et al., 2003) між процвітаючими регіонами на півдні та економічно відсталими федеральними землями на колишньому північному сході Німеччини та навіть Бремені становить близько **10** пунктів **IQ** (такий самий як різниця між штатами Массачусетс та Міссісіпі; McDaniel, 2006), чому ситуація в Китаї повинна бути іншою? Крім того, протягом десятиріч у Китаї, як і в більшості країн світу, висококваліфіковані жінки мають лише половину кількості дітей у порівнянні з некваліфікованими жінками.

На основі “Переліку країн за населенням в 1907 році” (English Wikipedia, entry from the Nuttall Encyclopaedia) ми можемо обчислити загальносвітовий середній коефіцієнт **IQ 94**, такий же, як у 1950 році. З огляду на наявні демографічні дані, отже, від приблизно з 1960 р. до 2040 р. середній світовий показник **IQ** знижується приблизно на **8** пунктів за умови стабільного середнього **IQ** для кожної країни. Проте, як показано вище для деяких

1 A difference of ± 2 to be within the limits of error of measurement for any such average, because for some countries the values are only estimates.

латиноамериканських країн, ці середні показники не є стабільними, але мають очевидний спад. Також можна очікувати спаду в багатьох промислово розвинених країнах через імміграцію некваліфікованої робочої сили третього світу, дизгенних показників народжуваності або вибіркової еміграції кваліфікованих людей (наприклад, з колишнього комуністичного Східної Європи на Захід). Підсумовуючи всі ці дані, ми прийшли до висновку, що падіння світового середнього IQ більш ніж на 10 пунктів, навіть до одного стандартного відхилення приблизно в 15 пунктів, виглядає реальним і неминучим. Це означає, що падіння становить приблизно 3 пункти за кожне покоління або навіть до 5 пунктів.

Самостійно, на основі даних IQ, наданих Lynn-Vanhanen (2002 р.) та статистикою Бюро перепису населення США, Lynn and Harvey (2007 р.) підрахували середній світовий рівень IQ, що підтверджує загальну тенденцію зниження. Вони знайшли середній показник IQ 93 в 1950 році, IQ 90 в 2000 році та IQ в 87 році в 2050 році. Це дуже добре узгоджується з нашими результатами: IQ 94 в 1950 році, IQ 90 або 88 в 2005 році, IQ 86 в 2050 році.

Окрім зростання цін на енергію та сировину, забруднення навколишнього середовища тощо, людство також стикається з забрудненням населення. Це слово, яке легко може бути неправильно зрозумілим, і тому “погіршення людського капіталу” може бути кращим терміном. Якщо природа мала план знищити більшу частину людства і таким чином захистити землю від надмірної експлуатації, то погіршення людського капіталу буде найнадійнішим способом досягнення цієї мети. І тому, що в демократичному суспільстві забруднення населення політично не існує і навіть неможливо за визначенням — успіх контратаки природи здається гарантованим проти виду, який є досить розумний, щоб розповсюджуватися і наповнювати землю, але не досить розумний, щоб зрозуміти і регулювати свій кінцевий ресурс — людський розум і, таким чином, власне якість його населення.

Важливим пороговим значенням є IQ, що дорівнює 105. Людина, яка показує IQ, що дорівнює 105 та вище, може отримати вищу освіту, може успішно керувати малим бізнесом або бути незалежним майстром. У всесвітній мережі можна знайти таблицю, опубліковану вченим, що пише під псевдонімом “La Griffe du Lion”. Вона показує лінійний зв'язок між відсотком f населення з IQ вищим за 105, критичним для економічної потужності та валового національного продукту країни. З основної теорії генів IQ (Weiss, 1992) випливає, що частота m_2 тупої алелі M_2 є квадратним коренем з $(1-f)$, тобто

$$m_2 = \sqrt{(1-f)} \quad \text{де } f \text{ — “розумна фракція”}. \text{ Частота розумної алелі становить}$$

$$m_1 = (1 - m_2) \quad . \text{ Розумна фракція } f \text{ випливає з Hardy-Weinberg-Law}$$

$$1 = m_1^2 + 2 * m_1 * m_2 + m_2^2 \quad \text{звідки} \quad f = m_1^2 + 2 * m_1 * m_2 \quad .$$

So,

$$(1) \quad m_2 = \sqrt{(1-f)} \quad \text{next} \rightarrow (2) \quad m_1 = (1 - m_2) \quad \text{next} \rightarrow (3)$$

$$1 = m_1^2 + 2 * m_1 * m_2 + m_2^2 \quad \text{and keeping in mind that from (1) follows}$$

$$m_2^2 = 1 - f \quad \text{and (4) } 1 = m_2^2 + f \quad \text{and from (3) and (4)}$$

$$\text{follows (5) } f = m_1^2 + 2 * m_1 * m_2$$

З “Table of IQs, smart fractions and GDP” можна легко розрахувати національні частоти для M_1 і M_2 . Для Конго частота M_1 близька до нуля, для Сінгапуру близько 0,20, що є моєю оцінкою для високорозвинених євразійських популяцій (Weiss and Weiss, 2003). Сила нації не залежить від кількості її простих людей, а від кількості людей в когнітивній еліті нації. Це уроки, отримані з цих даних.

Зниження середнього **IQ** у світі з **94** в 1950 році до **86** в 2050 році означає зменшення частоти генів M_1 від **0,12** до **0,05** і зменшення розумної фракції **f** з **IQ** вище **105** від 22% до приблизно 10% , що означає відносне зменшення приблизно 4% на покоління. Це реальність, з якою ми стикаємося. У економічно здоровому суспільстві, де середній рівень **IQ** становить **100**, розумна фракція **f** складається з 36% населення.

У 1998 році кожен процентний пункт збільшення **f** становив близько 600 доларів на ВВП на душу населення (валовий внутрішній продукт). Отже, країна з середнім значенням **IQ=100** мала реальний ВВП на душу населення приблизно 22 000 доларів США (наприклад, у Німеччині), з **IQ=94** — 13 000 доларів, а з **IQ=86** — лише 6000 доларів США (як у Філіппінах). У 2050 році нашому майбутньому суспільству-цивілізації доведеться стикнутися та сприйняти саме такі співвідношення. Звичайно, співвідношення між **IQ** та індивідуальним внеском у ВВП у тій же самій сфері також може бути знайдено для різних країн.

Цикл не може бути зупинений, тому що наше розуміння його курсу відбувається занадто пізно

Близько 160 років тому Маркс, як видатний аналітик, зрозумів, що на певній перехідній фазі весь світ безповоротно стає частиною меритократичного буржуазного суспільства, і все стане товаром. На думку Маркса, історія повинна розумітися як незламна серія класової боротьби, і кожна епоха матиме власний закон про населення. Але який закон, коли і чому? Можливо, ми досягаємо прогресу в нашому розумінні, якщо розглядати кожнен соціальний клас або шар, кожену релігійну групу чи структуру, що діє у власних інтєресах, включаючи навіть державну бюрократію, як біологічний вид, який прагне максимально збільшити свій розмір та частку соціального пирога за рахунок всіх інших. Оскільки люди належать до виду, який здатний свідомо контролювати народжуваність, то соціальними групами та верствами, для яких на перший погляд стає помітним ефект натовпу (і для якого еміграція грає як клапан тиску, не має важливої ролі), почнеться з контролю над народжуваністю. Оскільки такий контроль починається в різних соціальних верствах в різні часи, їх числові вагові частки змінюються. Коли це стало очевидним близько 1900 року, це спонукало Galton знайти евгенічний проти-рух (тобто викрити-знайти зменшення евгеніки) (Soloway, 1990). З огляду на невелику кількість дітей у верхніх шарах, Galton передбачив зниження загального інтелектуального рівня. Проте вийшло навпаки. Поліпшення умов проживання, краща освіта та менша кількість дітей у сім'ях призвели до того, що після 1900 року у всіх промислово розвинених країнах явне підвищення показників IQ склало близько 15 пунктів IQ. Хоча цей ефект Flynnn може бути лише фенотипічним, а не генотипним, для широкої громадськості аргументи Galton та його прихильників здавались перебільшеними та ненадійними. Як ми знаємо сьогодні, зниження тестів IQ, передбачених Galton, вимірюване фенотипічними значеннями, потребує двох-трьох поколінь або майже століття, яке буде відбиватись у тестах. Але протягом цього століття політичний клімат змінився принципово (Scheler, 1921). Сьогодні, через 100 років після Galton, його політична мета щодо сприяння народженню обдарованих дітей вже не є сучасною (Lynn, 2001), оскільки всі люди повинні розглядатися як генетично рівні в їх інтелектуальному забезпеченні (сарказм). Тому мета Galton ніде не мала можливості реалізуватись як національна політика (Lee, 2000; Reiss, 2000; Burch 2005); Тому немає ніякої надії, що марш лемінгів у Великий хаос може бути зупинений. Коли почалося розуміння, він не відразу видав очікувані наслідки, і після того, як наслідки проявились, будь-яка ефективна політика протидії цьому зразу підлягає розумовому арешту з накладанням наручниками приборчниками егалітарної ідеології (якими в масі своїй є сучасні "лідери розвинених країн").

Myrdal (1940, 188ff.) з далекогозорістю писав: "Основний принцип демографічної політики в демократичній країні ... полягає в тому, що дуже велике число народжень слід вважати небажаними. ... У демократичному суспільстві ми не можемо визнати прийнятним той стан речей, що бідні, недолугі і недосвідчені підтримують запас населення. ... Найглибша дилема демократичної демографічної політики полягає в тому, що ми не бажаємо ... зворотного ходу індустріалізації та раціоналізації. ... Загальний метод демографічної політики може бути описаний як передача доходів від окремих осіб та сімей без дітей до сімей з дітьми. ... У демократії демографічна політика протирічить сама собі. ... Це, як і більшість інших політик реформ, не є відносно простим питанням накладання податків на більшість на користь меншості. Потрібно просто протилежне: просити більшість обкласти себе податками саме на користь меншості. Оскільки більшість кожно-

го населення ... складається з громадян, які не є в шлюбі або не мають зовсім дітей чи мають дуже мало дітей. ... Для переважної більшості кожного народу перерозподільні реформи в інтересах відтворювальних сімей означають економічну жертву". До цих пір ніде немає можливості підтримувати таку політику або навіть еugenічну політику в достатньо довгостроковому періоді, необхідному для хоч-яких шансів на успіх.

Серед гризунів, з яких вирости примати та вид Ното, ми знаходимо густинно-залежне регулювання (Schafer, 1971), що призводить до постійних коливань чисел, за якими будь-яка багато-чисельне збільшення кількості мишей чи щурів супроводжується наступним розвалом їх популяцій. Серед соціальних ссавців, які зазвичай живуть у соціальній ієрархії, розбиття населення і новий початок нав'язуються природою ланцюжком подій: скупчення людей і, отже, сильна конкуренція в середині виду призводить до прагнення до рівності та знищення соціальної ієрархії (Leyhausen, 1968). Популяція зі знищеною ієрархією в цілому стає дедалі більше некомпетентною і нездатною діяти, і окремі особи воюють один з одним. У переповненій клітці з резус-мавами ми бачимо вбивство та вбивства, а також апатію, стерильність і людодїдства (Calhoun, 1962). Про такі жорстокості також повідомляли з переповнених і страждаючих від недоїдання таборів (Werth, 2006) військовополонених. Цей цикл не лише на острові Різдва був виконаний у всіх його стадіях та його жорстокості, але також кілька разів в інших і більш складних людських суспільствах.

Важливо розуміти, що за допомогою цього регулювання щільності населення та поведінкових змін, що відбуваються в петлі зворотного зв'язку, повний цикл вимагає повного руйнування соціальної ієрархії та повної дезорієнтації жінок, тобто їх відволікання від успішного відтворення та виховання нащадків. Сьогоднішні люди називають таку поведінку "емансипацією" та "фемінізмом". У здорових умовах прояв чоловічої сили, ніби гордого оленя чи сильного півня з гаремом курочок — є серед чоловіків демонстрацією соціального престижу та вигляду чоловіка, що всього досяг, мають на меті підкреслити членство в певному класі. У висхідних товариствах чоловіки з найбільшою владою також мають найпривабливіших жінок та найбільшу кількість нащадків. Проте в суспільствах, які перебувають поза переломним моментом циклу, залицяння чоловіків і жінок, їхня обізнаність з останніми модами, маркою своїх автомобілів, їх престижна подорож на Сейшельські острови та їхнє втілення на телеекранах стають кінцевою метою, яка жодним чином не пов'язана з кількістю та якістю своїх дітей. У робочому житті освічені жінки знаходяться під тиском досягання життєвого успіху, який — дозволяє мати — якщо взагалі мати — лише одну дитину. Лише деякі з них можуть заплатити за обслуговування вдома, що дозволить працювати повний робочий день і мати сім'ю з багатьма дітьми. Ідеал повністю зайнятої мами є красивим, але виживання багатьох маленьких дітей у дитячих садках можливе лише за рахунок частого застосування антибіотиків. Для матері з трьома дітьми припинення професійної діяльності протягом декількох років є вигодою як для матері, так і для її дітей.

Коли ми розглядаємо історію минулих високих цивілізацій, то помітно, що спливає багато часу, перш ніж починається колапс і внутрішній розпад (Knaul, 1985). З певного моменту стаються одні невдачі-поразки. Економіка занепадає, а фінанси держави та міст дедалі більше доходять до безладу. Кількість людей, які залежні від соціальної допомоги, зростає з року в рік, хоча кожен новий правитель заявляє про мету знизити це число. Забезпечення безпеки громадян більше не гарантується; відносини між чоловіком і жінкою так само змінюються, як і відносини між молодими та старими. Все суспільство, здавалося, страждає від хвороби і нездатне прийняти правильні рішення. Хоча ніхто не хоче занепаду, держава та їх мешканці скеровуються внутрішньою логікою в прірву таким чином, ніби у них немає ніякої іншої мети, ніж падіння в безодню. Хіба сьогодні наша ситуація не схожа? (Burnham, 1964)

Якщо біологічний вид надмірно експлуатує свій екологічний простір, то природний відбір буде спрямований проти виду в цілому і відрегулює численність виду катастрофою до такого розміру, який надасть можливість нового початку. У той час як у висхідній фазі індивідуальний вибір відіграє велику роль, а алельні частоти генів, які позитивно співвідносяться з параметрами успіху-досягнення — у випадку Ното це **IQ** — зростають, то у спадаючій фазі “розвитку” стає вирішальним селекція груп (а не індивідуумів). Цей залежний від щільності населення перехід від селекції індивідуумів до селекції груп є вирішальним моментом в нашій аргументації, що веде далеко за рамки Дарвіна і Маркса (Witting, 1997). Відповідне населення має таку ж долю, як армія після програної битви. Члени переможеної групи підлягають загибелі або поневоленню, а плем'я катастрофічно зменшується у чисельності чи навіть геть щезає. Точно так само, якби земля втомилася від населення, яке надмірно експлуатує її простір, після того, як певна точка еволюції показала б населенню свої межі і запрограмувала б його (населення), після певної точки не повернення, до краху. До цього часу всі подібні катастрофи, якщо вони стосувались людського населення, були регіональними. Вперше людство в цілому встановило такі правила управління, що ведуть до глобального колапсу. Різні регіони світу мають різні, але все більш і більш швидко-змінні етапи цього циклу.

Якщо ми припустимо, що людина стала здатна завдяки сотням тисяч років еволюції свого мозку логічно мислити, бути креативною і творчою, навіть працювати науково обґрунтованими методами (Мокур, 2005), щоб поліпшити природні умови свого життя за кілька великих кроків (Boseup, 1981); і що це мало наслідок — зокрема, після кроку індустріалізації — його (людства) надмірне поширення (у XX столітті, навіть вибухове поширення); то такий розвиток з точки зору землі, з якою погано поводяться, слід розглядати як помилку, яку потрібно виправити. Земля втомилася від кількості людей і має завдання, щоб захистити себе від забруднення, кліматичних змін і експлуатації всіх своїх ресурсів, за короткий термін знищити більшість людей. Це станеться в “Великому хаосі”.

Вже впродовж XIX століття в Центральній Європі скупчення населення спричинило збільшення та зростання частки людей, котрі залежали від соціальної допомоги (встановленої законами держави). Села, де вони мали право на проживання (Heimatrecht), були зобов'язані підтримувати старих та інвалідів. Коли кількість людей, що виїхали в передмістя важливих-великих міст, надзвичайно зросло, села вже не могли виконувати свої зобов'язання. Німецький канцлер Бісмарк видав перші соціальні закони, а також намагався підірвати позицію соціалістів та комуністів, які наполягали на загальній рівності, щоб полегшити страждання урбанізованих мас. Якщо бідні мали дітей, вони вимагали і отримували підтримку; чим бідніша була мати, тим більше підтримки вона отримувала. Таким чином починалося розмноження дурнів. Починаючи з 1900 року в середньому, більшість дітей стали нерозвиненими.

Люди не сильно відрізняються від тварин. Якщо хтось займається розведенням сільськогосподарських коней, то він бере для розплоду фермерських коней, а не коней для перегонів. Як зазначалося раніше, сила людства залежить від частки в ньому інтелектуальних та ефективних людей. Вони не можуть бути створені школою та освітою відповідно до попиту, але вони повинні спочатку народитися, як коні для перегонів. Це помилкова віра в політичну коректність, що хворі та та слабкі нащадки, якщо тільки їх добре годувати та навчати, зможуть підтримувати високий рівень західної цивілізації або навіть розвивати її далі.

Відсутність їжі помічається відразу. Однак відсутність достатнього простору, що перешкоджає людству тестувати своє ранжування, розвивається повільно. Всі учасники спільноти відчують себе неприємно пропорційно відповідній скупченості людей. Коли близько 1880 року люди з сіл та містечок у пошуках роботи та хліба переїхали в працюючі села навколо великих міст, ця концентрація людей призвела до підйому соціалістів,

вимагаючи рівності та загального виборчого права. Перші соціалістичні члени німецького парламенту (Рейхстаг) були обрані в Саксонії, в промисловій агломерації між Хемніцем і Цвіккау, в той час районом з найбільшою щільністю населення у всьому світі.

Передмістя Лейпцига, де я живу, виглядало близько 1885 р. — навіть у міжнародному порівнянні — як надзвичайно працююче село. На луках між парковими зонами гралися великі юрби дітей. У той час була побудована нова велика лютеранська церква. Сьогодні церква все ще існує, однак вона там вже ні для чого. Бог “залишив країну” (Мак, 2000). На площі перед церквою відкрився магазин з кебабу. У магазині висить картина мечеті в Мецці, повної народу. Чи є такий розвиток унікальним чи це є загальне правило? Богами колись була пожертвована влада-сила, щоб натякнути, що є хтось, хто має більше права, ніж інші, встановлювати правила та цілі і вимагати їх слідування (Alexander 1987, 207). У той час, коли постає виклик перед соціальною ієрархією, завжди починається падіння досі панівної релігії. Відмова-заперечення церкви, — як і відмова стародавніх римлян від своїх старих богів, — подальша нескінченна характеристика того, що суспільство вже пройшло вершину, і почався етап падіння в егалітаризмі. Той, хто більше не переносить жодного джентльмена, той вже не потребує більше бога.

Французи були європейською нацією, яка спочатку в якийсь час у початковій половині XVII століття досягло високої щільності населення. Під гаслом “свобода, рівність, братерство” французька революція, як перша революція в нашому нинішньому глобальному циклі, обезголовила не тільки аристократію, а й безліч видатних інтелектуалів. Як наслідок, вперше падіння народжуваності в країні (в даному випадку у Франції) було спричинено таким диявольським прогресом. (Dumont, 1890). Spengler (1934) повною мірою зрозумів це взаємозв'язок розвитку, це насильницьке паралелізм між політичними, економічними та демографічними подіями. Колесо історії, яке керує аристотелівським циклом конституцій, виражається в законних стадіях духу віку (Zeitgeist), соціальних систем, політичних умов і кількості дітей, народжених у різних соціальних верствах.

Погроми в Україні, що загнали сотні тисяч євреїв на захід у Центральну Європу, були лише ще одним проявом боротьби проти нерівноправності у все більш і більш багатолюдному регіоні (Weiss, 2000). Якщо члени іншої раси чи іншого народу були представлені у верхніх шарах, вони рано чи пізно ставали об'єктом соціальних заворушень — і це було правдою не тільки для євреїв. Регіональні економічні еліти, такі як китайці в Південно-Східній Азії, ліванці в Західній Африці, індійці у Східній Африці, численні німці у Східній Європі до 1941 року, вірмени в Малій Азії, рано чи пізно стали предметом терору та вигнання, навіть винищення. Той, хто використовує демократичні вибори для заворушення маси проти расової, етнічної або соціально диференційованої еліти, має хороші шанси виграти вибори та владу. У середньостроковій та довгостроковій перспективі, після виключення або знищення, “звільнений” регіон завжди економічно перебуває в гіршій ситуації, ніж раніше; але апокаліптичний сценарій у своїй внутрішній логіці просувався на необхідний крок далі.

У 1941 р. релігійна громада парсі досягала 115 000 чоловік. Ці 0,03% населення Індії забезпечувало 7% всіх інженерів і 5% всіх лікарів всієї країни. Жіноча грамотність серед парсі сьогодні становить 97% і є найвища в Індії. Протягом наступних поколінь їх жінки отримували освіту, вони навчались, одружувались пізно і в кінцевому підсумку мали менше дітей. З 1953 р. їх народжуваність падає нижче магічного числа два, в даний час навіть менше одного. Таким чином, до 2020 р. в Індії буде лише 23 000 парсі. Багато здібних людей поїхали за кордон, а серед решти, що зменшується, зростають випадки залежності від державного соціального забезпечення. Парсі символізують — навіть більш яскраво, ніж секуляризовані євреї — долю промислового суспільства та її еліт, які потоплюють у морі. У парсі попереду лишилось лише одне покоління. Парсі, котрі характеризувалися назвою книги (Kulke, 1974) як “двигуни соціальних змін”, поділяють свою долю з

бездітними феміністами. Коли одного дня вони зникнуть, то зникнуть і зміни, втілені ними.

Повне обертання циклу конституцій передбачає, що під час довгого підйому середній **IQ** населення значно збільшується, припиняється спалювання відьом і розвивається конституційний стан (*Rechtsstaat*), що є умовам індустріального суспільства. Пруссія, Саксонія, Англія та інші держави були конституційними державами, перш ніж вони стали демократіями (Zakaria, 2003). Ці держави досягли вершини свого економічного підйому до 1890 року в той час, коли, згідно з нашими теперішніми “просвітленими політиками”, вони не були розвинуеною демократією.

Держави з лише короткими фазами підйому та низьким середнім рівнем інтелектуальної власності не мають шанс досягти стадії повноцінної демократії взагалі, але коливаються між олігархією та тиранією, перш ніж вони впадуть в безодню. Незважаючи на те, що цей висновок є таким простим, політиків ніяк не можуть з ним погодитись. Якщо б вони погодились з цим висновком, вони могли б заощадити мільярди доларів військових витрат, якими вони мають намір силою нав'язати людям демократичний політичний порядок (Chua, 2003), який люди можуть виростити тільки самі по собі протягом дуже довгих періодів часу. Той, хто вірить, наприклад, що можна буде заснувати громадянське суспільство в Конго за рахунок введення загального виборчого права, показує лише те, що він є в'язням сучасного духу епохи (демократії та егалітаризму). Така сама недієздатність помилково спрямовує зусилля на надання допомоги у голоді та заважає належним діям проти масової імміграції в країни Першого світу. В останні десятиліття ми спостерігали економічний бум, як в Європі до 1890 року, у державах з авторитарними урядами та високим середнім значенням **IQ**, наприклад, у Південній Кореї, Тайвані та Сінгапурі, або принаймні з високою дисперсією **IQ** як Малайзії.

Під час підйому в усіх державах існує фаза з дуже молодим населенням, з численними молодими людьми — третіми, четвертими, п'ятими синами — що шукають цілей у своєму житті. Як підтвердили численні статистичні дані, від такої структури населення практично неминуче випливає експансивна та войовнича політика. Коли в Європі це не вдалося і не випустило достатню кількість пари за рахунок закордонної еміграції — егалітарної ідеології проклала шлях для комунізму та соціал-демократії. Вона завершилася революціями 1917 і 1919 років в Росії та Німеччині. Сьогодні в Ірані, Судані, Афганістані, Непалі, Конго та інших проблемних регіонах існує структура населення та його віку така, що існувала у Франції приблизно в 1790 році, а також німецькому Рейху та Росії близько 1910 року (Heinsohn, 2003). На годину, яку буде показано стрілкою годинника в Європі на 2030 рік, не буде майже ніякої різниці чи були Англія, Німеччина, Італія або Росія в першій і другій світовій війні на стороні переможців чи ні. У всіх суттєвих симптомах кризи вони схожі, а в безодні історії є місце для всіх.

Перспективи після поворотного пункту

Цикл, в якому ми живемо, і який працює з кінця 17-го століття до середини 21-го століття, складається з підйомів і спадів. Траекторія ніколи не є прямою вниз, вона хвиляста, іноді прискорюється, іноді гальмується. Коли ж суспільство досягає точки не повернення? Це в переносному значенні, є момент, коли (раптово, а згідно не розрахунків) виключається двигун ракети. З цього моменту політ підкорюється законам балістики, спочатку ракета все ще піднімається, але потім повільно знижується і, нарешті, все швидше падає. Для Німецького рейху цей точка, безумовно, був досягнута між 1880 і 1890 роками, для Англії два-три десятиліття тому. За цю точку не можна помилково вважати пік культури, від якої падіння більш-менш швидко і постійно вниз. У Німеччині цей пік, впізнаваний особливо з точки зору престижу німецької науки, лежав після 1918 року.

Точка не повернення, після якої вже не вдається втекти від циклу конституцій, — це введення загального виборчого права. Не усвідомлюючи наслідків, маси з щирим ентузіазмом підтримують демократію з загальним виборчим правом, так, ніби вони є біологічно скеровані завжди до тих заходів, які полегшують їхню миттєву ситуацію, але це в довгостроковому плані призведе до деградації загальної економіки, і, нарешті, призведе до катастрофи. Політик, який хоче перемогти на виборах і прийти до влади, повинен лише вихвалити збільшену дозу дій, що вже призвели до цієї ситуації — постійно прогресивний соціальний перерозподіл (Anrich, 1973). Якщо партія намагається протистояти цій тенденції, вона може виграти одні вибори, але, звичайно, не другі (наступні).

Є окремі політики, які бачать це порочне коло і хотіли би прорватися через нього. Це чоловіки та жінки проти свого часу. У них немає ніяких шансів бути завжди успішними. Трансформація суспільства — неблаганний політичний процес, в якому всі тенденції та гасла — секуляризація, модернізація, глобалізація, фемінізм (Kingsley 1937; Kingsley and van der Oeven, 1982) і т. д. — мають своє власне місце і завдяки яким наша цивілізація рухається до своєї мети — Великого Хаосу.

У добре налагодженій демократії задаються певні рамки надається щодо мислення і діяльності, що має наслідком того, що суспільство не може їх (ці рамки) розірвати, перш ніж досягне мети (встановленої цими рамками). Журналіст, який відривається від цих правил, втрачає свою позицію, вчитель університету теж — йому ніколи не буде запропонована (керівна) посада, а для політика народної партії невірна сказане слово означатиме його (політичний) кінець. Читаючи de Tocqueville, ми усвідомлюємо, що те, що ми сьогодні називаємо політичною коректністю, не є новим, а є суттєвою частиною будь-якого демократичного суспільства (Noelle-Neumann, 1984).

Протягом багатьох десятиліть я жив і працював у комуністичній країні, чесно переконаний у тому, що фактичні знання про успадкування інтелекту можуть сприяти створенню більш раціонального світу та боротьбі з утопічними егалітарними зусиллями та їх руйнівними наслідками (Pinker, 2002). До приблизно 1960 р. у вільному світі публікація та обговорення поведінкових генетичних досліджень не викликали серйозних проблем. Проте приблизно в 1970-х я, замкнений глядач у Східній Німеччині, із здивуванням помітив, яким є інтелектуальний клімат у західному світі (Brand, 1996). Спочатку, з моєї точки зору, це було нічим іншим, як роздутий дух віку, який рано чи пізно стане застарілим з подальшим прогресом генетики. Але, коли з року в рік це моє перше враження виявлялося все більше помилковим (Pearson, 1997), це відкрило мої очі для глибшого розуміння.

На сьогодні — в 2007 році — опубліковано понад 200 наукових досліджень з метою виявлення генів шизофренії, але було опубліковано лише одне методологічно недостатнє

дослідження, яке досліджувало геноми для генів **IQ**. У багатьох країнах ця дослідницька мета є табу, хоча пошук генів **IQ** методологічно простіше і перспективніше, ніж пошук генів, що лежать в основі шизофренії. Здається, немає ніякого фонду чи фундації, яка забезпечує необхідні фінансові кошти для фінансування пошуку генетики високого інтелекту. Можна лише сподіватися, що гени **IQ** будуть виявлені як побічні продукти досліджень, орієнтованих на гени дислексії, хвороби Альцгеймера тощо. У результаті кожне відхилення визначеної норми — вгору або вниз — буде обумовлено певним медичним станом. Таким чином, можна буде розібратися з висновками.

Вже сьогодні педагогіка бачить високопрофесійну обдарованість в основному як випадки, що загрожують колективу, і котрі потребують психологічного консультування. Німецька освітня психологія опублікувала свою останню книгу про тестування інтелекту в 1974 році. Незважаючи на те, що тести PISA дуже точно оцінюють рівень інтелектуальної власності (Lehrl, 2005), терміни “інтелект” та “**IQ**” не згадуються жодного разу в офіційних звітах (Weiss, 2002). Це стверджують багато з тих, хто є представниками владних структур, що осіб, які є більш розумними, ніж інші, завдяки їх генетичному складу, не існує в природі. Вважається, що не буває “тупих”, а є тільки “освітньо бідні” (*bildungsarme*) та “освітньо віддалені” (*bildungsferne*) люди (Anger та ін., 2006). Ці (з дозволу сказати) терміни вказують на те, що їх стан ніби може бути виправлений збільшенням витрат на їх (тупих) освіту. Сьогодні донори, такі як Білл Гейтс, надають мільярди доларів для досліджень проти хвороб або для підтримки бідних. Століття тому фонди забезпечили б кілька мільйонів, необхідних для успішних досліджень у сфері генетики **IQ**. Сьогодні засоби масової інформації розірвуть Білла Гейтса на шматки, якщо він буде фінансувати мільйони дослідження генетики **IQ**. Ті, хто, незважаючи на ворожість, намагаються надавати на такі дослідження кошти в менших масштабах, оголошуються “фашистами”. “Усі люди рівні” — єдиний дозволений меседж, а нерівність має соціальні причини, які можна скасувати.

Великий хаос не означає апокаліпсису. Під час катаклізмів великі та високоспеціалізовані тварини завжди зникали; менші і раніше непримітні види виживали. Насправді питання полягає лише в тому, чи після Великого Хаосу нова Темні Віки триватимуть довгий час, коли втратиться значна частина нашої цивілізації, чи зможе вижити достатня кількість здатних інженерів. Той, хто прогнозує, що в кінці цього сторіччя Земля матиме лише 2 мільярди мешканців, що суперечить очікуваному максимуму 9-10 мільярдів до 2040 року, не хоче бути підтвердженням — але, швидше, сподівається, що він помиляється.

Той, хто подорожував по Австралії або Британській Колумбії, знає, що високорозвинена цивілізація сумісна з невеликою щільністю населення. До цих пір жодна катастрофа не могла відкинути людство в епоху кам'яної сокири. До цього часу хід технологічної еволюції був не циклом, а спіраллю. На колінах нашого старого світу новий визнається тим фактом, що мільйони людей з низьким рівнем кваліфікації звільняють з роботи і вони стають безробітними назавжди. Мільярди людей по всьому світі стають зайвими. На цьому найбільш критичному етапі еволюції — приблизно 2035 р. — частка пенсіонерів старшого віку в промислово розвинених країнах стане найбільшою (за всі часи), з паралельно зростаючими цінами на енергію та сировину, аж до 2050 року, коли зменшення кількості населення обіцяє полегшення. Історія повинна пройти через вузьке місце, яке може виявитися проходом через чистилище Великого Хаосу.

Я ніколи не претендував на те, що щільність населення чи якість населення визначають хід історії (Weiss, 2007a). Проте вони є складовими в динамічному циклі економіки та конституцій, в яких кожен крок знаходиться в петлі зворотного зв'язку з його людським капіталом (Williamson, 2006). Політика — це не що інше, як піна на хвилях. Політики вважають себе рушійними силами історії, але самі вони є керованими, хоча вони і намагаються регулювати те, що само себе самостійно регулює (Flynn, 2001). Як індивідуа-

льні особистості, деякі з них можуть домогтися розуміння того, що відбувається, але в масових суспільствах вони не мають можливості та здатності перешкоджати статистичним законам історії.

Endnotes

References

- Alexander, Richard D. (1987): *The biology of moral systems*. New York: Aldine de Gruyter.
- Anger, Christina/Plünnecke, Axel/Seyda, Susanne/Werner, Dirk (2006): *Bildungsarmut und Humankapitalschwäche in Deutschland*. Gutachten. Köln: Institut der deutschen Wirtschaft. http://www.dihk.de/inhalt/download/gutachten_bildungsarmut.pdf
- Anrich, Ernst (1973): *Der Sozialismus der Linken. Nicht Fortschritt, sondern Rückschritt und volle Zerstörung*. Rosenheim: National-Verlag.
- Aristotle (written 350 B.C.E.): *Politics* – quoted from <http://classics.mit.edu/Aristotle/politics.html>
- Blacker, Carlos P. (1952): *Eugenics: Galton and after*. London: Duckworth.
- Boner, Charles (1865): *Transylvania; its products and people*. London: Longmans.
- Boserup, Ester (1981): *Population and technological change. A study of long-term trends*. Chicago: University of Chicago Press.
- Brand, Christopher (1996): *The g factor: general intelligence and its implications*. Chichester: Wiley. <http://www.douance.org/qi/brandtgf.htm>
- Brander, Bruce G. (1998): *Staring into chaos: explorations in the decline of Western civilization*. Dallas: Spence.
- Buchanan, Patrick J. (1999): *A republic, not an empire: reclaiming America's destiny*. Washington: D. C.: Regnery.
- Buchanan, Patrick J. (2002): *The death of the West: how dying populations and immigrant invasions imperil our country and civilization*. New York: St. Martin' Press.
- Burch, Kean (2005): *Beneficence, determinism and justice: an engagement with the argument for the genetic selection of intelligence*. *Bioethics* 19: 12-28.
- Burnham, James (1964): *Suicide of the west: an essay on the meaning and destiny of liberalism*. New York: John Day.
- Calhoun, John B. (1962): *Population density and social pathology*. *Scientific American* 206: 139-148.
- Chesnais, Jean-Claude (1995): *Le crépuscule de l'occident: dénatalité, condition des femmes et immigration*. Paris: Laffont.
- Christ, Karl (Ed.) (1970): *Der Untergang des Römischen Reiches*. Darmstadt: Wissenschaftliche Buchhandlung.
- Chu, C. Y. Cyrus/Lee, Ronald D. (1994): *Famine, revolt, and the dynastic cycle: populations dynamics in historic China*. *Journal of Population Economics* 7: 351-378.
- Chua, Amy (2003): *World on fire: how exporting free market democracy breeds ethnic hatred and global instability*. New York: Doubleday.
- Cipolla, Carlo M. (Ed.) (1970): *The economic decline of empires*. London: Methuen.
- Colinvaux, Paul (1980): *The fates of nations: a biological theory of history*. New York: Simon and Schuster.
- Clark, Gregory (2007): *Genetically capitalist? The Malthusian era and the formation of modern preferences*. <http://wiz.econ.ohio-state.edu/clark1.pdf>
- Collins, Randall (1999): *Macrohistory. Essays in sociology of the long run*. Stanford: Stanford University Press.
- Cousins, C. W. (1921): *Third census of the population of South Africa*. Pretoria.
- Davis, Mike (2006): *Planet of slums*. London: Verso.

- de la Croix, David/Doepke, Matthias (2003): Inequality and growth: why differential fertility matters. *The American Economic Review* 93: 1091-1113.
<http://www.econ.ucla.edu/workingpapers/wp803.pdf>
- Demeny, Paul (2003): Population policy dilemmas in Europe at the dawn of the twenty-first century. *Population and Development Review* 29: 1-28.
- Diamond, Jared M. (2005): *Collapse: how societies choose to fail or succeed*. New York: Viking.
- Dumont, Arsène (1890): *Depopulation et civilisation. Étude démographique*. Paris: Lecrosnier et Babé 1890 (Reprint: Paris: Economica 1990).
- Ebenrett, Heinz J./Hansen, Dieter/Puzicha, Klaus (2003): Verlust von Humankapital in Regionen mit hoher Arbeitslosigkeit. Aus Politik und Zeitgeschichte. Beilage zur Wochenzeitung Das Parlament. B 6-7: 25-31.
http://www.bpb.de/popup/popup_druckversion.html?guid=LENL2A or with **IQ** map on p. 26
<http://www.bpb.de/files/7K5SUG.pdf>
- Eberstadt, Nicholas (1998): What if it's a world population implosion? Speculations about global de-population. Harvard Center for Population and Development Studies.
<http://www.globalhealth.harvard.edu/hcpds/wpweb/implosion/depop.html>
- Eberstadt, Nicholas (2001): The population implosion. *Foreign Policy* 123 (March/April 2001).
<http://www.catholiceducation.org/articles/population/pc0029.html> .
- Flynn, Michael F. (2001): Einführung in die Psychohistorik; in: Asimov, Isaak: *Die Foundation-Trilogie*. München: Heyne 2001, pp. 827-904.
- Galor, Oded/Moav, Omer (2002): Natural selection and the origin of economic growth. *The Quarterly Journal of Economics* 117: 1133-1191. www.econ.yale.edu/seminars/macro/mac02/galor-020924.pdf
- Galor, Oded/Moav, Omer (2006): Das Human-Kapital: A theory of the demise of the class structure. *Reviews of Economic Studies* 73: 85-117. <http://www.blackwell-synergy.com/doi/pdf/10.1111/j.1467-937X.2006.00370.x>
- Galtung, Johan (1996): *The decline and fall of empires: a theory of de-development*. Written for the United Nations Research Institute on Development. 1996.
<http://www.transcend.org/galt.htm>
- Galtung, Johan/Inayatullah, Sohail (Eds.) (1997): *Macrohistory and macrohistorians: perspectives on individual, social and civilizational change*. Westport: Praeger.
- Gille, R./Henry, L./Tabah, L./Sutter, J./Bergues, H./Girard, A./Bastide, A. (1954): Le niveau intellectuel des enfants d'âge scolaire. La détermination des aptitudes. L'influence des facteurs constitutionnelles, familiaux et sociaux. *Cahiers de "Travaux et documents de l'Institut National d'Etudes Démographiques"*, No. 23. Paris, p. 110.
- Gini, Corrado (1930): The cyclical rise and fall of population. In: *Population. Lectures on the Harris Foundation 1929*. Chicago: University of Chicago Press, pp. 1-140.
- Goldstone, Jack A. (1991): *Revolution and rebellion in the early modern world*. Berkeley: University of California Press.
- Gourévitch, Jean-Pau (2000): *La France africaine. Islam, Intégration, Insécurité: Infos et Intox*. Paris: Le Pré aux Clercs.
- Heinsohn, Gunnar (2003). *Söhne und Weltmacht. Terror im Aufstieg und Fall der Nationen*. Zürich: Orell Füssli.
- Hoppe, Hans-Hermann (2001): *Democracy – the god that failed: the economics and politics of monarchy, democracy and natural order*. New Brunswick, NJ: Transaction.
- Inglehart, Ronald/Wetzel, Christian (2005): *Modernization, cultural change, and democracy: the human development sequence*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Itzkoff, Seymour W. (2003a): 2050: the collapse of the global techno-economy. Ashfield, MA: Paideia.
- Itzkoff, Seymour W. (2003): Intellectual capital in twenty-first-century politics. Ashfield, MA: Paideia.
- Jones, Elise F. (1982): Socio-economic differentials in achieved fertility. Comparative Studies, ECE analyses of WFS surveys in Europe and USA, No. 21: 5-35
- Jones, Garrett/Schneider, W. Joel (2006): Intelligence, human capital, and economic growth: a bayesian averaging of classical estimates (BACE) approach. Journal of Economic Growth 11: 71-93. <http://ideas.repec.org/p/wpa/wuwpdc/0507005.html>
- Kaplan, Robert D. (2000): The coming anarchy: shattering the dreams of the post cold war. New York: Random House.
- Kennedy, Paul (1987): The rise and fall of the great powers: economic change and military conflict from 1500 to 2000. New York: Random House.
- Kingsley, Davis (1937): Reproductive institutions and the pressure for population. Sociological Review 29: 289-306 (Reprint (1997): Population and Development Review 23: 611-624.)
- Kingsley, Davis/van der Oeven, Pietronella (1982): Demographic foundations of new sex roles. Population and Development Review 8: 495-511.
- Knaul, Eckart (1985): Das biologische Massenwirkungsgesetz. Ursache vom Aufstieg und Untergang der Kulturen. Berg/Starnbergersee: Türmer.
- Kulke, Eberhard (1974): The parsees in India: a minority as agent of social change. München: Weltforum.
- La Griffe du Lion (2004): Smart fraction theory II. –<http://www.lagriffedulion.f2s.com/sft2.htm>
- Lam, David (1997): Demographic variables and income inequality, in: Rosenzweig, Mark R./Stark, Oded Stark (Eds.): Handbook of population and family economics, Vol. 1B. Amsterdam: Elsevier, pp. 1015-1059
- Laqueur, Walter (2007): The last days of Europe: epitaph for an old continent. London: Thomas Dunne.
- Laulan, Yves-Marie (2003): Les nations suicidaires. Paris. de Guibert.
- Lee, Gentry/White, Michael (2001): The history of the twenty-first century. New York: Voyager.
- Lee, Kuan Yew (2000): From third world to first. The Singapore story 1965 – 2000. New York: Harper Collins.
- Lehrl, Siegfried (2005): PISA – ein weltweiter Intelligenz-Test. Geistig fit, Nr. 1: 3-6.
- Leyhausen, Paul (1968): Soziale Organisation und Dichtetoleranz bei Säugetieren, in: Lorenz, Konrad/Leyhausen, Paul: Antriebe tierischen und menschlichen Verhaltens. Gesammelte Abhandlungen. München: R. Piper, pp. 142.-168.
- Longman, Phillip (2004): The empty cradle: how falling birthrates threaten world prosperity and what to do about it. New York: Basic Books.
- Lopreato, Joseph/Crippen, Timothy Crippen (1999): Crisis in sociology: the need for Darwin. New Brunswick, NJ: Transaction..
- Lynn, Richard (2001): Eugenics: a reassessment. Westport: Praeger.
- Lynn Richard/Harvey, John (2007): The decline of the world's **IQ**. Intelligence – in press.
- Lynn, Richard/Vanhanen, Tatu (2002): **IQ** and the wealth of nations. Westport: Praeger
- Mak, Geert (2000): Jorwerd: the death of the village in late twentieth-century Europe. London: Harvill.
- McDaniel, Michael A. (2006): Estimating state **IQ**: measurement challenges and preliminary correlates. Intelligence 34: 607-619.

- Meadows, Donella/Randers, Jorgen/Meadows, Dennis (2004): Limits to growth: the 30-year update. White River Junction, Vt: Chelsea Green.
- Mokyr, Joel (2005): The intellectual origins of modern economic growth. *Journal of Economic History* 65: 285-351.
- Myrdal, Gunnar (1940): Population. A problem for democracy. The Godkin Lectures 1938. Cambridge: Harvard University Press.
- Neisser, U. (Ed.) (1998). The rising curve: long-term gains in **IQ** and related measures. Washington, DC: American Psychological Association.
- Noelle-Neumann, Elisabeth (1978): Werden wir alle Proletarier? Wertewandel in unserer Gesellschaft. Zürich: Edition Interfrom.
- Noelle-Neumann, Elisabeth (1984): The spiral of silence: public opinion, our social skin. Chicago: University of Chicago Press.
- Pearson, Roger (1997): Race, intelligence and bias in academe. 2. ed. Washington, DC: Scott-Townsend.
- Pinker, Steven (2002): The blank slate: the modern denial of human nature. New York: Viking
- Ponting, Clive (2006): The lessons of Easter Island. – <http://primitivism.com/easter-island.htm>
- Reiss, M. J. (2000): The ethics of genetic research on intelligence. *Bioethics* 14: 1-15.
- Rindermann, Heiner (2006): Was messen internationale Schulleistungsstudien? Schulleistungen, Schülerfähigkeiten, kognitive Fähigkeiten oder allgemeine Intelligenz? *Psychologische Rundschau* 57: 69-86.
- Rindermann, Heiner (2007): The g-factor of international cognitive ability comparisons: The homogeneity of results in PISA, TIMSS, PIRLS and **IQ**-tests across nations. *European Journal of Personality* 21: 667-706.
- Rost, Detlef H. (2005): Interpretation und Bewertung pädagogisch-psychologischer Studien. Eine Einführung. Weinheim: Beltz.
- Russell, Claire/Russell, W. M. S. (1999): Population crises and population cycles. London: Galton Institute.
- Schade, Heinrich (1974): Völkerflut und Völkerschwind: bevölkerungswissenschaftliche Erkenntnisse und Mahnungen. Neckargemünd: Vowinkel.
- Schäfer, Wilhelm (1971): Der kritische Raum. Über den Bevölkerungsdruck bei Tier und Mensch. Frankfurt/Main: Waldemar Kramer (= Kleine Senckenberg-Reihe 4).
- Scheler, Max: (1921): Bevölkerungsprobleme als Weltanschauungsfragen. (= speech, held at the opening of the Bevölkerungspolitische Kongresse in Köln 1921). In: Scheler, Max: *Gesammelte Werke*, Vol. 6. Bern: Francke 1963, pp. 290-324
- Schneider, Jane C./Schneider, Peter T. (1996): Festival of the poor: fertility decline and the ideology of class in Sicily, 1860-1980. Tucson: University of Arizona Press.
- Soloway, Richard A. (1990): Demography and degeneration: eugenics and the declining birth rate in twentieth-century Britain. Chapel Hill: University of Northern Carolina Press.
- Somit, Albert/Peters, Steven A. (1997): Darwinism, dominance, and democracy: the biological basis of authoritarianism. Westport: Praeger.
- Sorokin, Pitirim A. (1937): Social and cultural dynamics. Vol. III: Fluctuation of social relationship, war, and revolution. New York: Bedminster.
- Spengler, Oswald (1922): The decline of the west. London: Allen and Unwin.
- Spengler, Oswald (1934): The hour of decision. London: Allen and Unwin.
- Steyn, Mark (2006): America alone: the end of the world as we know it. Washington, D. C.: Regnery.
- Striening, Hans-Dieter (2001): Das Osterinsel-Syndrom. Bevölkerungsentwicklung, Armut, Arbeit, Wohlstand. Düsseldorf: Metropolitan

- UNICEF (2005). Child poverty in rich countries. Florenz: Innocenti Research Centre.
<http://www.unicef.org/brazil/repcard6e.pdf>
- United Nations Department of Economic and Social Affairs/Population Division (2006): World Population Prospects: The 2004 Revision, Vol. III: Analytical Report.
- Wallerstein, Immanuel M. (1998): Utopistics, or historical choices of the twenty-first century. New York: New Press.
- Wattenberg, Ben J. (2004): Fewer. How the new demography of depopulation will shape our future. Chicago: R. Dee.
- Weiss, Volkmar (1990): Social and demographic origins of the European proletariat. *Mankind Quarterly* 31: 127-152. <http://www.mankindquarterly.org/weissarticledoc.pdf>
- Weiss, Volkmar (1992): Major genes of general intelligence. *Personality and Individual Difference* 13: 1115-1134. <http://www.v-weiss.de/majgenes.html>
- Weiss, Volkmar (1993): Bevölkerung und soziale Mobilität: Sachsen 1550-1880. Berlin: Akademie-Verlag.
- Weiss, Volkmar (2000): Die IQ-Falle. Intelligenz, Sozialstruktur und Politik. Graz: Stocker.
- Weiss, V. (2002): Zur Vererbung der Intelligenz, zu Sozialstruktur und Familienpolitik: Eine Nachbetrachtung zum Bericht PISA 2000. Veröffentlichungen der Gesellschaft für Freie Publizistik 18: 31-59. <http://www.v-weiss.de/pisa3.html>
- Weiss, V. (2006): Bildung oder Gene? Die PISA-Tests als gigantische IQ-Testreihe. *Eigentümlich frei*, Nr. 54: 42-45. <http://www.v-weiss.de/eifrei.html>
- Weiss, V. (2007a): Das Reich Artam. Die alternative Geschichte. Leipzig: Engelsdorfer Verlag. (Artam: One Reich, One Race, a Tenth Leader – translation in preparation) <http://www.v-weiss.de/artam.html>
- Weiss, V. (2007b): Percentages of children living in poverty determine IQ averages of nations. *European Journal of Personality* 21: 761-763.
- Weiss, Volkmar/Münchow, Katja Münchow (1998): Ortsfamilienbücher mit Standort Leipzig in *Deutscher Bücherei und Deutscher Zentralstelle für Genealogie*. 2. ed. Neustadt/Aisch: Degener, pp. 74-176: Bearbeitete Fragen und Methoden bei der wissenschaftlichen Auswertung von Ortsfamilienbüchern und ihren Vorstufen. <http://www.v-weiss.de/publ4.html>
- Weiss, Volkmar/Weiss, Harald (2003): The golden mean as clock cycle of brain waves. *Chaos, Solitons and Fractals* 18: 643-652. <http://www.v-weiss.de/chaos.html>
- Werth, Nicolas (2006): L'île aux cannibales: 1933, un déportation-abandon en Sibérie. Paris: Perrin.
- Williamson, Jeffrey G (2006): Inequality and schooling responses to globalization forces: lessons from history. Cambridge, MA: National Bureau of Economic Research, Working Paper 12553, <http://www.dallasfed.org/news/research/2006/06migr/williamson.pdf>
- Witting, Lars (1997): A general theory of evolution. By means of selection by density dependent competitive interactions. Arhus: Peregrine. <http://www.peregrine.dk/download.html>
- Wood, C. H., & de Carvalho, J. A. M. (1988). The demography of inequality in Brazil. Cambridge: Cambridge University Press.
- Zakaria, Fareed (2003): The future of freedom: illiberal democracy at home and abroad. New York: Norton.